

[Starcke.]

om de 100 pCt.s Forhøjelse, eller var det kun Embedsmændene, der stod bag ved?

Der har rejst sig her i Tinget — og det har jeg hilst som et værdifuldt Træk — en meget stærk Modstand imod dette Forslag, og det ventes ikke, at det kommer til at se Lyset i færdig Stand. Hvorvidt det vil drage parlamentariske Konsekvenser med sig for den højtærede Finansminister, er det endnu for tidligt at dømme om. Jeg vil imidlertid gerne henlede Forbrugernes og Vælgernes Opmærksomhed paa det Forhold, at der her, paa et Tidspunkt, da der føres internationale Forhandlinger om Toldnedsættelser, er blevet gjort Forsøg paa at lokke Danmark ind i en Forhøjelse paa 100 pCt. paa Flertallet af vore Toldsatser.

Man mindes uvilkaarligt det gamle Ord, der engang stod i Venstres Program:

„I Overensstemmelse med Venstres Frihandelskrav bør en Nedsættelse af Beskyttelsestolden finde Sted under billig Hensyntagen til bestaaende Erhverv.“

Ak ja, det var dengang! Nu fortsætter Varedirektoratet uhindret sin ødelæggende Virksomhed, og Handelen er, som „Jyllandsposten“ sagde den 17. Maj, i Lommen paa Varedirektoratet.

„Jyllandsposten“ beretter om en Importør, der havde Tilbud paa saa eftertragtede Varer som Lagenlærred, Skjortelinned, Flonel og Bomuldskjolestof fra Belgien; Manden havde i alt sikret sig for 1 Mill. Kr. Han fik omsider bevilget 15 000 Kr. Denne Importør udtalte til „Jyllandsposten“ — jeg beder igen om Tilladelse til et kort Citat:

„Jeg aner bogstavelig talt ikke, hvad jeg skal stille op med den Bevilling — men hvis De skriver noget, maa De ikke nævne mit Navn. De kan tage det for Fejhed, hvis De vil. Selv vil jeg betragte det som et Udslag af Selvopholdelsesdrift. Baade jeg og Hundreder af andre Importører i de forskellige Brancher er i Lommen paa Varedirektoratet. Man kan lade os leve eller droppe os efter Forgødtbefindende, eller i hvert Fald efter et System, som jeg ikke evner at følge med i.“

Jeg skal ikke ribbe op i de Affærer, der for nylig dukkede op i Varedirektoratet; den Slags Ting kan forekomme i alle Brancher, men jeg vil gerne endnu en Gang sige: Det System, vi er inde i, er farligt, og jeg kan i saa Henseende nævne, hvad Bladet „Husejeren“ siger den 10. Maj: „Angsten for Embedsmændene er voksende“; Bladet omtaler de erhvervsdrivendes Klager til Bladene, og det nævner, at disse Klager som Regel er bilagt følgende Bøn: „Røb endelig

ikke mit Firmas Navn, det vil skade mig alvorligt fremover“.

Det er ubehageligt, at der skal hvile en saadan Trusel over Erhvervslivet. Den Mand, der udtalte sig til „Jyllandsposten“, maatte for at redde sin Anseelse hos sin Leverandør i Belgien, rejse til Norge for dèr at sælge de Varer, som danske Forbrugere og Husmødre med Glæde vilde have taget imod.

Vi gør os selv til Grin i Udlandet. Jeg talte for nylig med en af Landets største erhvervsdrivende, der lige havde været Europa rundt. Han sagde: Jeg er holdt op med at kalde mig Dansker derude, jeg kalder mig Skandinav nu, for naar Folk hører, jeg er Dansker, saa griner de ad mig og siger: I har jo det, som hele Verden trænger til og er villige til at betale Toppriser for, nemlig Mad, og saa sælger I det under Produktionsprisen. Faktum er, at Danmark har Varer, som de andre gerne vil have, og andre har Varer, som de gerne vil af med, og som vi gerne vil have.

Handelens Folk vil lettere kunne finde Vej frem end Staten, fordi de kan bevæge sig mere elastisk, acceptere hurtigt og transportere billigere end Staten. Staten er som en klunget, uformelig Masse, og enhver, der har spillet Fodbold, ved, at Fordelen ved et Fodboldhold er, at det kan bevæge sig organisk og elastisk i uforudsete Situationer, og at det er meget vanskeligt at vinde en Fodboldkamp, hvis det hele skal gaa paa Tølling og efter Skemaer, Paragraffer og Instrukser à la Militæreksersits.

Hvis Folk anede, hvad Varedirektoratet koster os alene i forspildte Chancer, saa vilde baade Varedirektoratet og den høje Regering meget hurtigt blive fejlet til Side, og det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft vilde aldrig faa en Chance for at komme til. Men paa Grund af den okkulte Terror, som „Jyllandsposten“ omtaler, er det kun faa, der tør lægge Navn til de Masser af Eksempler, som man hører, og det er inden for alle Brancher. Men Resultatet kan man stort set aflæse i de tomme Butikker og i de helt desorienterede Priser. Folk aner snart ikke, hvad Tingene koster, aner ikke, om man skal give 24 Kr. for et Par Sko eller 84 Kr. eller 124 Kr.

Jeg skal tillade mig at nævne et Par Eksempler: Menneskene sukker efter Huse og Lejligheder, men Murskeer er næsten ikke til at opdrive. De særlige Typer, der anvendes i Danmark, fabrikeredes tidligere i Tyskland, hvor Fabrikkerne af gode Grunde ikke kan levere. En engelsk Virksomhed vilde investere Kapital i Fremstillingen af